

обстоятельства-та на Христовия животъ постоянно сочи изпълняваніе-то на стары-ты пророчества и обѣщанія за Мессія.

Евангелистъ Марко (наричанъ дордѣ былъ още Іудейнъ и Иванъ), кой-то по-напрѣдъ былъ сътрудникъ на чича си Варнавѣ, а послѣ — на Ап. Петра и Павла, написалъ свое-то Евангеліе подъ ръководство-то на Ап. Петра за римскы-ты, покрѣстены отъ язычници, Христианы, та затова ся трудилъ да имъ прѣдстави въ него живота на І. Христа съ по живы и прибраны чърты. Съобразно съ тѣзи цѣль той изоставя пространны-ты бесѣды на І. Христа, и ся спира прѣимжественно на неговы-ты работы.

Евангелистъ Лука, живописецъ и лѣкарь, вынагы е былъ пѣтеиъ другарь на Ап. Павла, прѣзъ второ-то му пѣтуваніе. Подъ негово ръководство той написалъ свое-то Евангеліе, кое-то ся отличава по особен-тѣ си пълнотѣ, заради единъ знаменитъ Християнинъ, на имя Теофилъ.

Евангелистъ Иванъ написалъ свое-то, по желаніе-то на Мало-Азійскы-ты Черковы, за да допълни бесѣды-ты заради Спасителя на трима-та по напрѣжни Евангелисти. Въ него той прѣимжественно излага сѣщы-ты думы на своя Божественъ учитель, съ кои-то Самъ свидѣтелствува за свое-то лице и посланничество, още и за дѣла-та, въ кои-то най-ясно ся показва Негова-та слава и величіе, като на Единороденъ отъ Отца, и изпълненъ съ благодать и истинѣ.

Книга-та, Дѣянія на Апостолы-ты, излага исторіѣ-тѣ на християнскѣ-тѣ черковѣ въ разстояніе на 28 години отъ Възнесеніе-то Господне. Тамъ ся изображава Възнесаніе-то на Господа, съшествіе-то на Св. Духа надъ Апостолы-ты, въ деня Пятдесятницѣ, първо-то распространеніе на Черковѣ-тѣ въ Іерусалимъ и по другы мѣста изъ Палестинѣ, основаніе-то на Антиохійскѣ-тѣ, и послѣ благовѣстническы-ти прѣимжественно юдвигы на Ап. Павла. Евангел. Лука, кой-то вынагы е былъ спѣтникъ и сътрудникъ на Ап. Павла, види ся, да е написалъ най-много тѣзи книгѣ затова, за да забрани своя великъ наставникъ отъ лѣжливы-ты слухове, кои-то ся распрьсквали заради него отъ враждебны-ты Іудей, и да му прѣдстави дѣятельность-тѣ въ образа, кой-то носи сега.

Съборно-то Посланіе на Іакова е написано за оныя, покрѣстены отъ Іудей, Христианы, кои-то живѣли въ Палестинѣ и по вънъ. Съ него Апостолъ-тъ ги прѣдупазва отъ мъртвѣ-тѣ онѣзи вѣрѣ, коя-то была ослонена на владѣюще-то тогава мнѣніе, че Іудей-ти само зашто-то происхождали отъ Авраама, и вѣрвали въ негова Богъ, могли да имѣтъ право-то да бѣдѣтъ блаженни и оправдани прѣдъ Бога. Срѣщу тѣзи мъртвѣ вѣрѣ, Ап. Іаковъ имъ противополога единъ примѣръ, пълненъ съ живѣ вѣрѣ отъ самыя животъ на Авраама. Ап. Павелъ казва, че чловѣкъ ся оправдава съ вѣрѣ-тѣ безъ дѣла-та на закона, а Іаковъ — съ дѣла-та, а нѣ само съ вѣрѣ-тѣ, безъ да си противурѣчатъ нити най-малко единъ на другый; зашто-то отъ самѣ-тѣ имъ рѣчь ся види, че като сжщественно условіе за спасеніе-то, единъ-тъ смѣта вѣрѣ-тѣ, коя-то ся оправдава отъ свѣтыя животъ, а другый — свѣтыя животъ, кой-то проистича отъ вѣрѣ-тѣ.

Първо-то Посланіе на Ап. Петра ся написало отъ Вавилонъ до малоазійскы-ты черковы, кои-то основалъ Ап. Павелъ, и были осиро-